

Sygn. akt IV CSK 112/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. Spółki Jawnej z siedzibą
w I.
przeciwko M. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu
z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt I Ca 295/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej M.B. od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 22 października 2014 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi, co wymagało wykazania przez nią niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżąca nie zawarła w swojej skardze wyodrębnionego wyводу prawnego wskazującego, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego

(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, nie publ., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, nie publ.), lecz ograniczyła się do obszernego powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych- przytoczonych w skardze kasacyjnej przepisów prawa materialnego – art. 6.k.c., art. 97 k.c. i art. 355 k.c. oraz przepisów postępowania art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., 382 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Należy jednak podnieść, że czym innym jest uzasadnienie podstaw kasacyjnych, a czym innym – uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumenty dotyczące „oczywistej” zasadności skargi sprowadzają się w istocie do kwestionowania przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów i poczynionych przez Sąd na jej podstawie ustaleń faktycznych. Nie poddają się więc kontroli kasacyjnej z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.